

Τῇ ἐπιμόνω ἡμῶν αἰτήσῃ, συγκατετέθη ὁ κ. Δ. Βερναρδάκης ν' ἀποστείλῃ ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν τοὺς ἐπομένους περιπαθεῖς στίχους, ἀποσπασθέντας ἐκ τοῦ ἀνεκδότου δράματος αὐτοῦ «Εὐφροσύνης».

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΙΑΣΜΑ ΤΗΣ ΓΥΦΤΙΣΣΑΣ

[Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀνεκδότου δράματος τῆς «Εὐφροσύνης». Πράξ. α', σκηνῆς 4 τὸ τέλος. Χορὸς γυφτισσῶν μαντικῶν. Λαλεῖ ἡ Α' γυφτίσσα, ἣτις, ἀφ' οὗ ῥίψῃ εἰς τὸν κουμπάρῶν τὸ χρυσοῦν κερμάτιον, ὅπερ ἔρριψεν εἰς τὸ δέφι τῆς ἑὐφροσύνης, συντινάσσει θριαμβευτικῶς τὸν κουμπάρῶν, καὶ ἐν ᾧ ἡ Β' καὶ Γ' γυφτίσσα ψάλλουσι τὴν στροφὴν «Σκοτάδ' ἡ μοῖρα ἔνε βαθύ κτλ.», εἰσέρχεται εἰς τὴν κουφάλαν τοῦ πλατάνου, λαμβάνει βραβδίον σιδηροῦν, κρούει μὲ αὐτὸ ἐπαπειλημῶν τὴν χύτραν, καὶ προσελθοῦσα εἰς τὴν σκηνήν, ἀπαγγέλλει ἐμπνευσμένη τὰ ἀκόλουθα:]

Δυὸ πέρδικες ζωγραφησταῖς, ζευγάρι ζηλευμένο,
Ζοῦσαν σ' ἀπάτητο βουνό, σὲ μιὰ ἕψηλὴ ῥαχοῦλα.
Εἶχαν καὶ δυὸ μικρὰ πουλιά, δυὸ πλουμιστὰ περδίκια,
Ποῦ ἦταν τὸ καμάρι τους καὶ ἡ παρηγοριά τους.
Κρυφὰ τὰ βγάζαν σ' τὴν βοσκὴ κρυφὰ σ' τὴν κρύα βρούσι,
Μὴ τύχη καὶ τὰ δῆ ἀετὸς, μὴ τὰ βρῇ τὸ γεράκι,
Ποῦ'ταν μικρὴ ἡ φτεροῦγά τους καὶ ἀνήξερὸς ὁ νοῦς τους.

Μιὰ ἄμερα ἔκει ποῦ γύριζαν κ' ἐκεῖ ποῦ ἐβοσκοῦσαν,
Ἴσκιος ἀετοῦ τὰ τρώμαξε καὶ σκορπισθῆκαν ὅλα.
Ἄλλο πῆρε τ' ἀνάπλαγα, ἄλλο τὰ κορφοβούνια,
Κ' ἓνα, τὸ μεγαλύτερο, ἐχάθηκε σ' τὰ ξένα,
Κ' ἔμεινε ἡ μάννα μοναχὴ μὲ τὰ μικρὰ περδίκια.

Πασὰ ὑγιὸς, βεζύρη γιὸς, βγῆκε νὰ κυνηγήσῃ.
Πιάνει τ' ἀπάτητο βουνὸ καὶ τὴν ψηλὴ ῥαχοῦλα,
Καὶ στήνει τὸ καρτέρι του δίπλα σ' τὴ κρύα βρούσι.
Νὰ κ' ἔρχεται κ' ἡ πέρδικα μέσα σ' τὸ μεσημέρι,
Τρεχάτη καὶ χαρούμενη καὶ γλυκοκελαδοῦσα,
Νὰ πιῇ νερὸ νὰ δροσιστῇ, νὰ πιῇ νὰ ξεγανιάσῃ.

Σ' τὸ ἄνα του χέρι ὁ κυνηγὸς κρατεῖ χρυσὸ δοξάρι,
Κ' ἓνα δεμάτι σ' τ' ἄλλο του φαρμακεραῖς σαγιτταῖς.
Ἄφινει τὸ δοξάρι του καὶ ῥίχνει ταῖς σαγιτταῖς.
Τίνος καρδιά ποτὲ βαστᾷ, τίνος ἀπόνου χέρι,
Τὴν ὄμορφη καὶ πλουμιστὴ πέρδικα νὰ σκοτώσῃ,
Πῶγῃ τὰ νύχια κόκκινα καὶ τὰ φτερά γραμμένα,
Ποῦ περπατεῖ καὶ χαίρεσαι, λαλεῖ καὶ ἀναγαλλιάζεις;
Στήνει δεξιὰ, στήνει ζερβιά, τὰ μεταξένια δίχτυα.
Σ' τὴ μιὰ δὲν τὸν ἐζύγωσε, σ' τὴν ἄλλη τοῦ ξεφεύγει,
Σ' τὴν τρίτη μέσα μπλέκεται καὶ πιάνεται σ' τὸ δίχτυ.

Μὲ τί λαχτάρᾳ ὁ κυνηγὸς καὶ μὲ τί καρδιοχτύπι
Τρέχει κοντὰ σ' τὰ δίχτυα του ξεπλέκει τὸ πλεγματί,
Καὶ βάζει τὸ ἄμορφο πουλὶ τὴν πέρδικα σ' τὸ χέρι.
Τὴν παίρνει μὲ φιλήματα, μὲ χάδια τὴν παγαίνει,
Καὶ τὸ καλῖτερο κλουβί, ἓνα χρυσὸ κλουβάκι,
Ἄνοίγει, καὶ τὴν πλουμιστὴ πέρδικα βάζει μέσα.
Ζάχαρι μὲ τὸ στόμα του ὁ ἴδιος τὴν ταγίζει,
Καὶ μὲ καθάριο κρούσταλλο νεράκι τὴν ποτίζει.

Μὰ ἦρθε χρόνος δίσεχτος, μῆνας δυστυχησμένους,
Καὶ ὁ κυνηγὸς σ' τὸν πόλεμο πάγει μακριὰ σ' τὰ ξένα,
Κ' ἔμεινε τὸ πουλὶ ἄρφανὸ, ἡ πέρδικα μοναχὴ.
Κανεὶς δὲν τὴν ταγίζει πλειὰ, κανεὶς δὲν τὴν κυττάζει.
Μόν' ἓνα χέρι ἄπονο, χέρι καταραμένο,
Νερὸ τῆς θάζει σ' τὸ κλουβί, νερὸ ἀπὸ τὴ Λίμνη.
Ποῖς ἦπιε τὸ νερὸ ποτὲ τῆς Λίμνης κ' εἶδε κόσμον;
Ἦπιε κ' ἐκεῖνη ἀπ' αὐτὸ, ἦπιε κ' ἐφαρμακώθη.

Ἡ πέρδικα ἔτσι ἐχάθηκε ἡ μικροχαϊδεμένη,
Ποῦ ἔχε τὰ νύχια κόκκινα καὶ τὰ φτερά γραμμένα,
Ποῦ λάλειε καὶ ἀναγαλλιάζεις, περπάτει κ' ἐχαιρόσουν!

[Ἐπέρχεται μικρὰ σιγὴ]